

# РЕШЕНИЕ

№ 5825

гр. София, 19.12.2011 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.11.2011 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Наталия Ангелова

**ЧЛЕНОВЕ:** Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **6305** по описа за **2011** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение от 16.05.2011 г., постановено по н. а. х. дело № 16076/ 2010 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 108 състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № Р 10 420/ 17.11.2010г., издадено от заместник председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗК [фирма] е наложена имуществена санкция в размерна 1000 лв на основание чл. 319, ал. 1 т. 2 от Кодекса за застраховането.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, е обжалвано от името на административно - наказващия орган. Релевираните основания са за неправилно приложение на материалния закон. Касаторът сочи, че субектът на нарушението по чл. 317а КЗ е определен по недвусмислен начин, което означава, че адресатите на разпоредбите на чл. 294, ал. 1 и чл. 317а от КЗ са различни – докато в първия случай това е застраховател, който предлага задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, във втория случай се касае за застраховател. Начинът, по който е определен субектът на нарушението по чл. 317а КЗ показва, че се касае за различни адресати на разпоредбите на чл. 294, ал. 1 и по чл. 317а КЗ, които,

при сходно съдържание на задълженията си към надзорния орган, осъществяват различни нарушения, скрепени с различни по размер и обжалваемост санкции. Така имуществените санкции, наложени по чл. 294, ал. 1 и по чл. 317а, ал. 3 КЗ, биха подлежали на обжалване на общо основание, докато имуществените санкции по чл. 317а, ал. 1 и 2 КЗ не биха подлежали на обжалване. Препращането на чл. 317а, ал. 1 КЗ към чл. 294, ал. 1 от кодекса обхваща единствено реда за подаване на информацията за сключените договори, но не и адресата на задължението.

Относно датата на извършване на нарушението: по чл. 317а, ал. 3 КЗ следва застраховател да е предоставил информацията със закъснение, по – голямо от предвиденото в ал. 1 и ал. 2. Следователно няма как датата на извършване на нарушението да е денят, в който изтича срокът по чл. 294, ал. 1 КЗ. Наведен е и довод, че е спазен тримесечният срок от откриване на нарушението, което е станало на 12.03.2010 г. – датата на подаване на справката.

Искането до съда е за отмяна на решението и за потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът, застрахователна компания [фирма], в писмен отговор и в становище по съществуващото на спора аргументира подробно искането за отхвърляне на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за нейната основателност.

Съдът като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от Административен съд София - град е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. В тази връзка, при осъществения контрол, съдът намира, че фактичката обстановка, след анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал - показанията на св. Ч. /актосъставител/ и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН, е правилно установена по делото от Софийски районен съд, като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото или такова, довело до ограничаване процесуалните права на страните в административнонаказателното производство.

Изпълнителното деяние, посочено в АУАН и НП е следното: „ЗК [фирма] е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4, във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ) в периода след 46-ия ден включително от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл. 317а, ал. 3 от

КЗ.”

Предоставената информация на КФН от страна на ответника по касационната жалба за сключения застрахователен договор на 28.06.2009г. по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” не може да бъде квалифицирано като неизпълнение от ЗК [фирма] на задължение по реда на чл.294, ал.1 във вр. с ал.4 от същия закон. Ответникът не е задължен субект по чл.294,ал.1 от КЗ, тъй като е дружество - титуляр на лиценз за застрахователна дейност и вписано в водения от КФН публичен регистър, учредено по българското право с решение на съда от 2001 г. Поради това извършваната от това дружество дейност в държавата му на произход – Р. Б. не е в резултат на упражнена свобода на движение по правото на Съюза: правото на установяване, уредено по чл.49 вр. чл.54 от глава 2 „Право на установяване” от Дял IV „Свободно движение на хора, услуги и капитали” от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) или свободата на предоставяне на услуги по чл. 56, вр. чл. 62 и чл. 54 от глава 3 „Услуги” на същия Дял IV от ДФЕС.

Задължени лица по чл. 294, ал.1 и ал. 4 КЗ са застрахователите по чл.8, ал.1, т. 2 КЗ, които са регистрирани по правото на друга държава членка и са упражнили посочените свободи на движение в същия текст: правото си на установяване или на предоставяне на услуги като част от предоставените по правото на Съюза свободи на движение.

Употребените в разпоредбата на чл.294, ал.1 от КЗ изрази „всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка в Р. Б.”, допълнени с пояснението „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги” означава качество на лицата, предоставящи услугите, което във всички случаи предполага упражнена свобода на движение на услуги по правото на Съюза, които лица са разграничени изрично по тези качества от другите застрахователи съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 КЗ. Така въведеното допълнително качество на задължените лица по чл. 294, ал. 1 КЗ – упражнена свобода на движение, изключва от приложното поле на разпоредбата застрахователите, които имат произход от същата държава - членка или са с произход друга държава извън Европейския съюз, и които са застрахователи по чл.8, ал. 1, т. 1 КЗ. Без допълнението „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги” нормата на чл.294, ал. 1 КЗ би се отнасяла за всички застрахователи, които предлагат на територията на Р. Б. задължителните застраховки, посочени в същата разпоредба. Понятията „посредством установяване или свободата на предоставяне на услуги” следва да се тълкуват и прилагат единствено по смисъла, значението и за целите, произтичащи от правото на Съюза поради автономността на понятията на това право, както и от принципа на примата на това право и задължението за лоялно сътрудничество, установено по чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз. Поради това установяването на територията на държава - членка чрез седалище също предполага упражнена свобода на движение от дружеството и не обхваща всички застрахователи, предоставящи услуги на територията на тази държава. Изводът се налага и от тълкуването на чл. 8, ал. 1, т. 1 и 2 от КЗ, който разграничава застрахователите също по признака упражнена свобода на движение на услуги (по т.2 „застраховател от друга държава членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги”) и втора категория – на застрахователите, получили лиценз от КФН. Съобразно това разграничение следва да се тълкува и задължението по чл. 294, ал.1 и ал. 4 КЗ. С тази разпоредба е установено допълнително задължение за застрахователите, упражнили правото на свободно движение на услуги,

а в случай на извод по смисъла на чл. 61 ДФЕС – че са отпаднали всички ограничения на свободата на предоставяне на услуги, то тази разпоредба е дискриминационна спрямо тези дружества и не следва да се прилага спрямо задължените по същата лица. Дори и при такъв извод, е недопустимо правилата на чл. 294, ал.4 вр. ал. 1 КЗ да се прилагат и по отношение на застрахователите, с държава на произход Р. Б., тъй като това би означавало прилагане на закона по аналогия и в резултат на това основание за административно - наказателна отговорност, в противоречие с чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове и принципа за законоустановеност на деянията, които съставляват административни нарушения - чл. 2, ал.1 ЗАНН.

Като е достигнал до краен извод за незаконосъобразност на наказателното постановление, районният съд е приложил правилно материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вл.чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, IX касационен състав

### Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.05.2011 г., постановено по н. а. х. дело № 16076/ 2010 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 108 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.